

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research Design)

โดยใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลอง สองตัวประกอบแบบวัดซ้ำหนึ่งตัวประกอบ (Two – factor Experimental with Repeated Measures on One Factor) เพื่อศึกษาผลการรักษากลุ่มตามแนวทางปฏิบัติหรือนิยามที่มีต่อพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเวช

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเวช โรงพยาบาลนราธิวาส โดยบางคนที่ จ.สมุทรสงคราม โดยผู้วิจัยคัดเลือกผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเวช ที่มีระดับคะแนนจากการทำแบบวัดจิตสภาวะที่ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 10 คน และกลุ่มทดลอง จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเวช และโปรแกรมการให้การรักษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยาม โดยให้กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการให้การรักษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยาม จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 4 สัปดาห์เก็บข้อมูลโดยใช้แบบวัดแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเวช ใน 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่ม และหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated Measures Analysis of Variance: One Between – subjects Variable and One Within – subjects Variable) และทดสอบความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีบอนเฟร์โรนี (Bonferroni Procedure)

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาของการทดลอง
2. ผู้ที่ได้รับการให้การรักษากลุ่มตามแนวทางปฏิบัติหรือนิยามมีพฤติกรรมปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง
3. ผู้ที่ได้รับการให้การรักษากลุ่มตามแนวทางปฏิบัติหรือนิยามมีพฤติกรรมปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล
4. ผู้ที่ได้รับการให้การรักษากลุ่มตามแนวทางปฏิบัติหรือนิยามมีพฤติกรรมปรับตัวในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

5. ผู้ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรม
การปรับตัวในระยะติดตามผลสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาในการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมปรับตัว ในระยะหลังการทดลอง และสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวในระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลการศึกษาตามสมมติฐาน ดังนี้

1. สมมติฐานที่ 1 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ ในระยะก่อนการทดลอง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไป คือ ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนมีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุม เนื่องจากการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมมุ่งเน้นให้ให้บุคคลตระหนักในพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากบทบาทหน้าที่ที่ได้รับผิดชอบจากการดูแลผู้ป่วยจิตเภทสามารถค้นหาแนวทางแก้ไขปัญหาทางสภาวะอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองได้อย่างเหมาะสม จึงทำให้ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภलगруппทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม มีคะแนนเฉลี่ย

พฤติกรรมการปรับตัวสูงขึ้นในระยะหลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทินกร มากมูล (2552) ที่ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางกายและวาจา มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสรุปว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้เข้าไปในทางที่ดีขึ้น เพราะการเข้ารับให้คำปรึกษาของแต่ละบุคคลมีจุดมุ่งหมายเดียวกันที่จะพัฒนาตนเองด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ถึงเป้าหมายนั้น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจึงทำให้ผู้รับคำปรึกษา รู้จักและยอมรับพฤติกรรมของตน อีกทั้งรู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แนวความคิด และทัศนคติไปในทางที่ดีขึ้น

สรุปได้ว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ได้เกิดการพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่สมเหตุสมผล ไปเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น มีความเข้าใจตนเอง และสามารถยอมรับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ จนสามารถมีพฤติกรรมการปรับตัวดีขึ้น

2. สมมติฐานที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม มีความไว้วางใจผู้ให้การปรึกษาซึ่งในระยะการให้การปรึกษาในครั้งที่ 1 สร้างความคุ้นเคย สร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้การปรึกษา และผู้รับการปรึกษา และตลอดระยะเวลาการให้การปรึกษา ผู้ให้การปรึกษาจะฟังอย่างตั้งใจ และใส่ใจ ให้กำลังใจ และสร้างบรรยากาศการให้การปรึกษากลุ่มให้มีความอบอุ่น และไว้วางใจกัน จนสามารถเปิดเผยความคิด ความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง เมื่อได้เข้าร่วมการให้การปรึกษากลุ่ม ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ได้มีโอกาสสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเองจากเหตุการณ์ จากการทำกิจกรรม และเห็นอิทธิพลของความคิดและพฤติกรรมที่มีต่อสภาพการณ์นั้น ๆ รวมถึงพฤติกรรมของเรา เมื่อพบว่าพฤติกรรมในทางไม่เหมาะสม เมื่อได้รับการให้การปรึกษาที่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นได้ และสามารถนำไปปรับใช้จนเกิดการพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวในระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สงเคราะห์ แก้วทาสี (2549, หน้า 62) ได้ศึกษาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยุหภูมิพิสัย อำเภอพยุหภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2548 จำนวน 8 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย แบบสังเกตพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคมของนักเรียนและโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ที่ได้รับการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในระดับใช้ได้

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคม โดยรวมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคมโดยรวมและแต่ละพฤติกรรม ได้แก่ รังแกเพื่อน พุดหยาบคาย และกิริยาไม่สุภาพลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทที่ได้รับการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ช่วยให้ผู้ป่วยจิตเภทมีโอกาสสำรวจความคิดและพฤติกรรมของตนเองของตนเอง ได้ร่วมประสบการณ์กับผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทคนอื่น และสามารถตระหนักในพฤติกรรมของตนเองได้เรียนรู้ วิเคราะห์ความคิด ความรู้สึกของตนเองมากขึ้นจนสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่มีต่อประโยชน์ในการดูแลผู้ป่วยจิตเภทได้ดียิ่งขึ้น จนมีความสามารถพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวได้ดีขึ้นหลังการทดลอง

3. สมมติฐานที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการให้การศึกษาแบบตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจาก การให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีเป้าหมายว่า กล่าวคือเป้าหมายของการให้คำปรึกษา ผู้มารับคำปรึกษาเป็นผู้ตั้งเป้าหมายในการให้คำปรึกษา เป้าหมายทั่ว ๆ ไปของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม คือการสร้างสภาพการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ การบำบัดแบบพฤติกรรมนิยมจึงประกอบด้วย กระบวนการจัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และจัดประสบการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ที่พึงประสงค์ การตั้งเป้าหมายที่เหมาะสมต้องเป็นเป้าหมายที่ผู้มารับคำปรึกษาต้องการ ผู้ให้คำปรึกษายินดีที่จะช่วยให้ผู้มารับคำปรึกษาบรรลุเป้าหมายและเป็นเป้าหมายที่สามารถประเมินได้ (ลักษณะ สรวิวัฒน์, 2543, หน้า 166 – 170) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึงลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการได้รับการฝึกหรือการมีประสบการณ์กับเรื่องนั้น ๆ โดยตรง ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินงานจะเน้นวิธีการที่มีระบบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยจะเลือกใช้กลวิธีให้เหมาะกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน (วิญญู พูลศรี, 2523, หน้า 321)

สรุปได้ว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทที่ได้รับการให้การศึกษาแบบตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ถึงแม้ว่าเวลาผ่านไปแล้ว กระบวนการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ และเมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทสามารถนำพฤติกรรม

เหล่านั้นไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และผู้ป่วยจิตเภทได้ จึงกล่าวได้ว่ากระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมทำให้ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทมีพฤติกรรมการปรับตัวดีขึ้น

4. สมมติฐานที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท และเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมการปรับตัวในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นผลมาจากการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ในขั้นตอนการให้การศึกษาครั้งที่ 4 – 7 นั้น ผู้ให้การศึกษาเน้นการเปลี่ยนพฤติกรรมในเหตุการณ์ของผู้รับคำปรึกษา ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนส่งผลให้แก่ผู้รับคำปรึกษาอย่างไรและเมื่อได้รับการปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแล้วมีการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมอย่างไร โดยการให้ผู้รับการปรึกษาได้ฝึกตามกระบวนการให้คำปรึกษาและเทคนิคทางการปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยเน้นพฤติกรรมการปรับตัวทั้ง 4 ด้าน คือ การปรับตัวทางด้านร่างกาย การปรับตัวทางด้านอารมณ์ทัศนคติ การปรับตัวทางด้านบทบาทหน้าที่ การปรับตัวทางด้านการพึ่งพา

สรุปได้ว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทที่ได้รับการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่สมเหตุสมผล ให้เกิดเป็นพฤติกรรมที่สมเหตุสมผลได้ จึงทำให้เกิดการพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ดูแลผู้ป่วยในระยะหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง

5. สมมติฐานที่ 5 ผลการศึกษาพบว่าผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ที่ได้รับการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ เพราะการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวอย่างเป็นกระบวนการ จะสามารถช่วยให้ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทตระหนักในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มาเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม ส่งผลมาถึงผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทสามารถเข้าใจผู้ป่วยจิตเภทและตนเองได้มากขึ้น โดยในกระบวนการให้การศึกษาทั้ง 8 ครั้ง ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มาเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยมีบทบาทในการโน้มน้าวจิตใจให้ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทได้เข้าใจพฤติกรรมที่ส่งผลในทางจิตใจ อารมณ์และสังคม ตลอดจนสนับสนุน และให้กำลังใจให้ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทสามารถเกิดกระบวนการที่ทำให้พฤติกรรมการปรับตัวดีขึ้น จนผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทสามารถพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวได้ดี คงทน ถึงแม้เวลาจะผ่านการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทยังรักษาระดับของการพัฒนาดังกล่าวได้ดีกว่าก่อนการทดลอง

สรุปได้ว่า ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทที่ได้รับการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการปรับตัวของตนเองได้ และสามารถพัฒนาระบบ

ความคิดไปเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม ถึงแม้เวลาการทดลองจะสิ้นสุดไปเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทก็ยังสามารถพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวให้สูงขึ้นได้ จึงเห็นได้ว่า การให้การปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมทำให้พฤติกรรมการปรับตัวของผู้ดูแลผู้ป่วย ในระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การให้การปรึกษากลุ่มตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถพัฒนาพฤติกรรม การปรับตัวของผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภทได้ดี ดังนั้น แพทย์ จิตแพทย์ นักจิตวิทยาผู้ที่เป็นบุคลากร ทางการแพทย์ และผู้เกี่ยวข้องในการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัว สามารถนำไปเป็นแนวทาง หรือนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัว ได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น การให้การปรึกษากลุ่มภายในโรงพยาบาลอาจมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา ของผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท จึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือ และความสนใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งบุคลากรทางการแพทย์ และผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท เช่น อาจปรับเปลี่ยนให้เป็นการให้การปรึกษา รายบุคคล ปรับเปลี่ยนเวลาให้เหมาะสมกับกิจกรรม

2. งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท ซึ่งเกิดจากวิธีการให้การปรึกษา ดังนั้นผู้ที่นำไปใช้จึงต้องมีความรู้ ทั้งจากการเรียนรู้ทฤษฎี และฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ เพื่อให้การนำไปใช้เกิดประโยชน์ต่อผู้รับคำปรึกษามากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรนำการให้การปรึกษากลุ่ม แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการปรับตัว เช่น พฤติกรรมการปรับตัวในผู้ดูแลผู้ป่วยโรคต่าง ๆ ที่ต้องมีผู้ดูแล เช่น ผู้ป่วยโรคเบาหวาน ผู้พิการ เป็นต้น